

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

פרשת
לך לך
י"ג חשוון
תשפ"א

1048

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

4:36 | 4:22 | 4:30 | 4:16

הדלקת
נרות

5:30 | 5:27 | 5:29 | 5:27

מוצאי
שבת

6:07 | 6:04 | 6:05 | 6:07

רבינו
תם

הילולא
דצדיקיא

יג - רבי חיים יעקב ועקנין

יד - רבי אברהם אלימלך
האדמו"ר מקרלין סטולין

טז - מרן רבי אלעזר מנחם
מן שך

טו - מרן רבי חיים פינטו
השני זיע"א

יז - רבי בנימין זאב חשין

יח - רבי רפאל ברוך
טולידאנו

יט - רבי שמשון מזברז'

יט - רבי סאסי מעתוק כהן

משכיל לדוד

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לבנות בניין רוחני על יסודות איתנים

עצומים להחזיק מעמד ולא ליפול ברוחו, אל מול כל אותם הרשעים אשר היו בדורו כנמרוד וחבריו.

על אברהם נאמר (בראשית יב, ט) "ויסע אברם הלך ונסוע הנגבה". מילת "הנגבה" יחד עם המספר שלוש שהוא כנגד שלושת התיבות בפסוק "הלך ונסוע הנגבה", עולה בגימטריא 'חיים'. אברהם אבינו תמיד הלך ונסע מתוך רצון להתקדם בכדי למצוא לו את דרך החיים, וכך בנה את עצמו וחזיק את יסודותיו. אם כן בוודאי שקיבל שכר עצום ומושלם בעד אותן ג' השנים.

לעומתו המתבונן בלוט בן אחי אברהם, יראה כי אמנם לכאורה אף הוא צעד בדרכו של אברהם ולמד ממנו לקיים תורה ומצוות. הנה הכנסת האורחים של לוט נעשתה בהידור רב עד כדי מסירות נפש. הוא חירף נפשו כדי לארח את המלאכים שבאו לביתו בתוככי סדום, וכן נשמר מאכילת חמץ ואכל מצות בחג הפסח. אולם כל מעשיו היו מן השפה ולחוץ ללא יסודות וללא שורשים.

לוט לא ראה את דרכו של אברהם אבינו כדרך החלטית שאין בלעדיה, אלא הבין בסכלותו כי ייתכן שיש דרך אחרת - דרך של פריקת עול, דרך של הפקרות והסתאבות בתאוות העולם הזה. לכן כל אמונתו בה' וקיום המצוות שקיים היו בניין רעוע המושתת על יסודות חסרי יציבות, וברגע של ניסיון - כמובן שכל הבניין נופל. לכן מעד לוט ונפל מבחינה רוחנית עד כי התחבר לאנשי סדום ועמורה ולמד ממעשיהם. הא למה הוא דומה לאילן ששורשיו מועטין שהרוח באה ועוקרתו על פניו. לכן הדרדר לוט והרשיע, והקב"ה מאס בו עד כדי כך שלא התרצה לדבר עם אברהם כל עוד שלוט נמצא בחברתו, וזהו למעשה ההבדל התהומי בין אברהם אבינו ע"ה לבין לוט הרשע.

המתבונן עוד בצדקת דרכו של אברהם, יראה כי הנה כאשר שמע אברהם שנשבה לוט במלחמה, מיד קם להצילו ויצא להילחם נגד שוביו ופדה אותו מיידם בחירוף נפש. לכאורה מדוע הוצרך להצילו הרי לוט היה רשע? אלא מפני שכל מגמתו ומטרתו של אברהם אבינו במשך כל ימי חייו היו נתונות לקדש את שמו יתברך בעולם, ותמיד חשב היאך אפשר להאריב את הקב"ה יותר ויותר על ברואיו. והיותו ולוט התנהג כלפי חוץ כצדיק המאמין בה' ועובדו כראוי, ואף היה נראה על פניו כאילו קיים את המצוות - חשש אברהם שבמידה ולוט לא יינצל, הרי יתא בכך חילול ה'. כי נמרוד וחבריו יתמהו כיצד לוט שהלך בדרכו של אברהם והוא מאמין בה', לא ניצל מן השבי במלחמה? וכמובן שהעובדה כי לוט קיים את המצוות רק מן השפה ולחוץ וכמצוות אנשים מלומדה, הייתה ידועה לאברהם בלבד. ועל כן חשש הוא מאוד שמא ייגרם מכך חילול ה' ולכן מסר נפשו לפדות את לוט מן השבי.

כך צעד לו אברהם בדרך החיים, בדרך התורה והמצוות ודבק באמונת ה'. הוא השתדל בכל כוחו לקדש את שמו יתברך בעולם בקרב בני האדם.

"והאמן בה' ויחשבה לו צדקה" (בראשית טו, ו).

כל דרך חייו של אברהם אבינו ע"ה, היא כספר מוסר חי בעבורנו. כשם שאמונת ה' הייתה נטועה בליבו של אברהם אבינו עוד משחר נעוריו, וכבר מקטנותו אהב את ה' יתברך ועבד אותו במסירות נפש - כך כל אדם צריך ללמוד מדרכיו וללכת בעקבותיו. ואם עשה כן ברכת אברהם תחול גם עליו וכמו שאמרנו במדרש (תנחומא לך לך יא) "אל תירא אברם אנוכי מגן לך", ולא לך בלבד אלא אף לבניך אם יהיו עוסקין בתורתך כשם שעסקת אתה - כך אני נעשה להם כמגן שנאמר (שמואל ב; כב, לא) "אמרת ה' צרופה מגן הוא לכל החסים בו".

ויש להתבונן מעט בדרכו הקדושה של אברהם אבינו ע"ה. אמרו חז"ל (תנחומא ב) אמר רבי חנינא, בא וראה חיבתו של אברהם לפני בוראו שכן שלוש הכיר בוראו שנאמר (בראשית כו, ה) "עקב אשר שמע אברהם בקולי". המילה "עקב" עולה בגימטריא מאה ושבעים ושתיים. כל ימיו של אברהם מאה שבעים וחמש, הא למדת שכן שלוש הכיר את בוראו.

כידוע שכל אותם ג' שנים עסק אברהם אבינו בחקירה ודרישה להבין ולדעת מי הוא בורא העולם ומי הוא המנהיג. בתחילה חשב שהשמש היא אדון העולם, וכשראה ששקעה החמה הבין שלא היא האדון. לאחר מכן חשב לתומו שהירח הוא המנהיג, אך בהפציע השחר נעלם הירח ובאה במקומו השמש וזרחה, ואז הבין אברהם שגם הירח איננו מנהיג העולם. וכך הלאה, הלך ובדק ודרש עד שבהיותו בן ג' שנים הבין שיש אדון לעולם ובלתי אפשרי שהשמש או הירח או הכוכבים יהיו הם המנהיגים, ואז הציץ עליו בעל הבירה ואמר לו "אני הוא אדון לבירה".

ועמדתו להתבונן האם אברהם קיבל שכר מהקב"ה בעד אותן שלושת השנים שבהן חקר ודרש למצוא את אדון הכל. הרי אז הוא לא עבד את בוראו בפועל אלא חיפש אותו, ולפיכך האם מגיע לו שכר על כך, שהרי לדעת המדרש אברהם אבינו ע"ה עבד את הקב"ה רק עק"ב שנים ומה לגבי שלושת השנים שבהן חיפש את ה'?

וחשבתי לומר בסייעתא דשמיא, הנה לדוגמא כשאדם רואה לנגד עיניו בניין גבוה ואדיר ממדים, המתנשא אל על - האם רואה הוא את יסודותיו? וודאי שלא. אולם ללא כל ספק יש לבניין ענק זה יסודות איתנים וחוזקים הטמונים בעמקי האדמה, והם המעמידים אותו על תילו.

וכך גם לגבי אברהם אבינו ע"ה; כל אותן שלושת השנים שבהן חקר ודרש למצוא את בורא העולם, היוו עבורו את הבסיס והיסוד למשך כל אותן מאה שבעים ושתיים שאר שנות ימי חייו, שבהן עבד את הקב"ה במסירות נפש ובגבורה עלילאית. באותן שלוש שנים נטע אברהם אבינו ע"ה יסודות עמוקים בנפשו לדעת ולהכיר את האמת, וכשמצא את האמת - מיד עלתה בקרבו החלטה נחושה וגמר אומר בדעתו שזוהי הדרך הנכונה ואין אחרת בלעדיה. ויסודות איתנים הללו הם שנטעו בו כוחות

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: mld@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

עשיר שהוא עני

ישנו יהודי שאני מכיר שהוא עשיר גדול מאד ובעל נכסים רבים, יש לו חשבונות בנק רבים בשווייץ ובשאר מדינות, ואיני יודע אם הוא מודע בעצמו לגודל עושרו. אולם אדם זה מתנהג כמו אדם עני. הוא מתלבש כמו עני, מתגורר בבניין דירות רב קומות כאחד העם ואוכל מאכל עניים.

באחד הימים שאלתי אותו:

"מדוע הינך נוהג כמו אדם עני? הרי כבר הגעת לגיל שבעים, גיל שיבה, ועדיין אינך נשוי ולא הקמת לעצמך זכר אחריך. הרי יודע אתה שאת כל כספך ייקחו הבנקים לאחר מותך, ומדוע תחיה את חיך באופן משונה כל כך? האם אינך מרגיש כי חבל על כספך הרב שיילקח על ידי הרשויות?"

היהודי העשיר שתק, ואני ניצלתי את שתיקתו והצעתי לו שישקיע לפחות בספר תורה אחד שיהיה לזכרו ויעמוד לזכותו.

"כמה עולה רכישתו של ספר

תורה?" שאל העשיר.

"מאתיים אלף פרנק" השבתי לו.

"מאתיים אלף פראנק?! השתומם העשיר "הרי זה סכום עצום!" כך אמר. ועל פניו נראה היה כי הוא אינו חפץ כלל להזיל מכספו את הסכום הנכבד הזה עבור ספר התורה.

אך אני לא ויתרתי:

"האם לא חבל על מאות מיליוני הדולרים שלך שהבנקים ייקחו לעצמם, או שהמדינה תיקח לצרכיה? הרי באופן זה אתה עני גדול ואינך עשיר כלל! משום שבכסף אינך צובר לעצמך מאום!

חבל עליך אחי היהודי! **משום שבבואך לעולם העליון לא יבואו עימך לא כספך ולא עושרך הגדול שיישארו בעולם הזה. ואז תגלה בצער רב כי יכולת לרכוש בכסף זכויות ענק ולהגיע בעזרתו ליום פקודה עשיר בזכויות ובמצוות.** כך אמרתי לו והותרתי לדבריי הנוקבים לחלחל אל תוך לבו היהודי.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"למה תאמר יעקב" (ישעיה מ, מא)

הקשר לפרשה: בהפטרה מדובר על אברהם

במלחמתו עם ארבעת המלכים, ככתוב: "מי העיר ממזרח צדק וקראהו לרגלו יתן לפניו גויים" וגו', ומלחמה זו מתוארת בפרשתנו.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

רשלנות בקיום מצוות

אסור לומר על אדם שהוא מתרשל בקיום מצוות מסוימות. על כן אסור לומר שמישהו מקדיש אך זמן מועט מיומו ללימוד תורה או שהוא אינו משתדל להיטיב עם זולתו. הדברים תקפים גם אם הדובר והשומע עצמם ממעטים ללמוד תורה, או שאינם יודעים בנדיבותם לזולת והם מודים בזאת ללא כל מבוכה. היות והתורה הקדושה מעמידה בראש סולם עדיפותינו את לימוד התורה וגמילות החסדים, אסור לומר על אדם אחר שהוא מתרשל בתחומים אלו.

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

על מה ולמה תנשקו את ידי?!

"ואברכה מברכיך ומקללך אאר" (בראשית יב, ג)

רבינו חיים בן עטר זיע"א שואל בספרו 'אור החיים' קושיה עצומה:

למה שינה הכתוב לשונו. שהרי בעניין הברכה אמר "ואברכה מברכיך" הקדים ברכתו לברכתם, ואילו בקללה הקדים קללתם לקללתו ואמר "ומקללך אאר?"

כלומר, אם בתחילה נאמר כבר נאמר "ואברכה מברכיך", כלומר הקב"ה יקדים לברך את המברכים את אברהם, אף לעניין הקללה היה צריך לומר "ואאור מקללך", ומדוע כתוב "ומקללך אאר", דהיינו שאקלל אותם רק אחרי שהם יקללו?

אלא, מבאר האור החיים 'הק' את פשר השינוי והוא מסביר שבכוונה תחילה הקדים הקב"ה לברך את המברכים את אברהם כדי שיהיה תוקף לברכתם ותפעל את פעולתה. לכן נאמר "ואברכה מברכיך" - **כבר קודם שאחריכם בירכו את אברהם, שם הקב"ה את הברכה בפייהם כדי שתפעל ותתקיים.**

באופן אחר משיב על כך הכלי יקר שהרי ידוע כי "מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה" (דהיינו, כשאדם חשב לעשות דבר טוב, נחשב לו הדבר כאילו עשה את המעשה בפועל), ולכן, לגבי המברכים, שמחשבתם טובה, נאמר "ואברכה" לפני "מברכיך", כי הקב"ה מברך אותם עוד לפני שבירכו בפועל (כבר משעה שחשבו לברך). אך ביחס למקללים, שמחשבתם רעה, כאן אין הקב"ה מקלל אותם מחמת עצם המחשבה בלבד, שהרי "מחשבה רעה אין הקב"ה מצרפה למעשה", ולכן הסדר הוא הפוך - "מקללך אאר".

סיפר הגאון רבי ראובן אלבז שליט"א, ראש ישיבת 'אור החיים' את מה שאירע עמו: לפני למעלה מארבעים שנה הייתי מוסר שיעור לפני ציבור באחת השכונות בירושלים. הייתי אז אברך צעיר, ובשיעורים השתתפו אנשים מבוגרים שהייתי יכול להיות הנכד שלהם...

באחת ההזדמנויות שסיימנו מסכת הזמנתי את הדרשן הירושלמי, הגאון רבי שלום שבדרון זצ"ל, שהייתי אתו בידידות גדולה, שימסור דברי תורה והתעוררות. בית הכנסת היה מלא מפה לפה באותו מעמד, וכשהרב הגיע שמח שמחה גדולה לראות כל כך הרבה אנשים שמגיעים לסיום מסכת, ונשא מדברותיו.

לאחר השיעור ניגשו אלי חלק ממשתתפי השיעור וביקשו לנשק את ידי. מיד משכתי את ידי ואמרתי להם: על מה ולמה תנשקו את ידי?!

כשראה זאת רבי שלום שבדרון זצ"ל, הדבר לא מצא חן בעיניו.

"מדוע אתה עושה כן?" שאל אותי, הלוא נאמר "אל תמנע טוב מבעליו" (משלי ג, כז). מדוע, אם כן, הנך מונע מעצמך ברכות? כלום אינך יודע מה

שה'אור החיים' הק' אומר בפרשת לך לך על

המילים "ואברכה מברכיך", שהקב"ה

מברך את אותו אדם שבאים לבקש

ממנו ברכה קדם שיברך, כדי

שברכתו תחול ותפעל, ובעניין

הגאווה? מה יש להתגאות בזה,

עמך ישראל רוצים לקבל ברכה,

אל תמנע זאת מהם!.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שאו עיניכם וראו מי ברא אלה

"ויאמר אליו אני אל שדי התהלך לפני והיה תמים" (בראשית יז, א).

אומרת הגמרא (מכות כד, א) בא חבוק והעמידן על אחת - "וצדיק באמונתו יחיה". זהו כל יסוד האדם, אמונה תמימה ללא עוררין בבורא העולם.

ובאמת כדי להאמין בה' אלהי ישראל אין צריך לזה הרבה עומק והבנה. כי די בראיה ובהתבוננות בבריאה הנפלאה שברא הקב"ה וכבר פורצת מפניו הקריאה "מה רבו מעשיך ה' כולם בחכמה עשית", וכמו שאומר הפסוק (ישעיה מ, כו) "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה". וכך גם כשיתבונן האדם במערכת גופו הנפלאה כיצד פועלים בתוכו איבריו וגידיו בוודאי שיתפעל מאוד ויבין כי יש מנהיג לבריאה וכמו שנאמר (איוב יט, כו) "ומבשרי אחזה אלוה". וכך בהתבוננות זו מיד יאמין בה' בכל לב ויחזק האמונה בקרבו.

כשזכיתי לבקר בבית מרן הרב שך זצוק"ל, אמר לי הרב "אם רק יתבונן האדם על גופו בשעה שמתעורר בבוקר משנתו, כיצד פוקח הוא את עיניו ומניע את ידיו ורגליו. וכוח הדיבור נתון בפיו - וכבר אמונת ה' תמלא את ליבו..."

וכך אומרים אנו בקדושת "כתר" בתפילת מוסף "איה מקום כבודו להעריצו". פירושו של דבר בלשון תימה, וכי מחפשים אנו היכן מקום כבודו כדי להעריצו?! הלא מלא כל הארץ כבודו וכוח גבורותיו ומעשה אצבעותיו ניכרים בכל הבריאה כולה, עד כאן דברי קדשו.

וכך ציווה הקב"ה לאברהם אבינו ע"ה (בראשית יז, א) "התהלך לפני והיה תמים". אמונה תמימה ללא חקירות ודרישות. כי המנסה להשיג אמונת ה' על ידי חקירות שאלות ודרישות, עלול הוא להפסיד את הכל. וזאת מכיוון שהשטן לעולם לא ינוח ולא ישקוט בעבורו, וגם כשיתיישבו לו הקושיות הקיימות כבר ימציא לו היצר קושיות וטענות חדשות. עד כי יפרוק עול תורה ומצוות מעליו בטענה כי עדיין לא התיישבו לו כל הקושיות וכך עלול הוא למות ברשעו.

הא למה הדבר דומה, לחולה מסוכן שנתן לו הרופא תרופות לרפא את מחלתו. אולם הוא בבערותו אומר "כל עוד שלא אבין היאך תרופות אלו פועלות בגוף האדם אינני מוכן ליטלם..." וכמובן שימות במחלתו. לעומתו האדם הנבון סמוך ובטוח הוא בדברי הרופא ומאמין בו שאלו הם התרופות הטובות בעבורו, ואינו פועל לחקור ולדרוש מי הם ומה הם וכיצד הוא סדר פעולתן.

כך בדיוק היא דרך האמונה התמימה. אם יבקש האדם לחקור ולדרוש ולומר כי כל עוד שלא תתברר לו מציאות ה' יתברך - אינו מעוניין לקיים מצוותיו, הרי שהוא ימות ברשעו ויכרית עצמו מארץ החיים. לעומתו - המאמין אמונה תמימה ופשוטה בחי העולמים ויודע בבירור שבורא העולם הוא המנהיג אותו בכל צעד ושעל מדרכי חייו והוא המסייע בידו - זוכה למנוחת הנפש בעולם הזה, ושלווה לעולם הבא. מאחר וזכה להידבק באמונת ה' יתברך.

פניני הפרשה

למידה אישית בתורה וגמילות חסדים

"ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין והוא כהן לאל עליון" (בראשית יד, יח)

ביאור נחמד מובא בספר 'מרגניתא דר' מאיר', ע"פ המסופר שכאשר התוודעו פעם אחת רבינו מאיר מפרמישלאן עם הצדיק רבי שלמה קליגער, זכר צדיקים לברכה, אמר הרבי ר' מאיר ז"ל אשר כוונת הפסוק הוא ללמד אותנו שאם פוגשים שני צדיקים זה בזה, צריך כל אחד ללמוד מחברו מה שאין בו הוא עצמו.

וכך דרש הצדיק את הפסוק: "ומלכי צדק" זהו שם, שהיה שר התורה, "הוציא" מאברהם מידת "לחם ויין" - שזוהי מידתו של אברהם "הכנסת אורחים".

"והוא", כלומר אברהם אבינו ע"ה, הוציא משם את מידת "כהן לאל עליון" - ללמוד תורה יומם ולילה כי זאת היתה מידתו של שם.

מדוע ביקש פרעה לקחת את שרה?

"למה לא הגדת לי כי אשתך היא. למה אמרת אחתי הוא" (בראשית יב, יח-יט)

יש לדקדק, הלא עיקר טענת פרעה כלפי אברהם היתה "למה לא הגדת לי כי אשתך היא", ומדוע המשיך לטעון "למה אמרת אחתי היא", שלכאורה דבר זה אינו מעלה ולא מוריד?

רבי אברהם ברודו זצ"ל מאיסטנבול, מסביר זאת בספר 'ברכת אברהם', לאור דברי הגמ' (ב"ב קי, א); אמר רבא, הנושא אשה צריך שיבדוק באחיה, שנאמר "ויקח אהרן את אלישבע בת עמינדב אחות נחשון לו לאשה" (שמות ו, כג). ממשמע שנאמר בת עמינדב, איני יודע שאחות נחשון היא? מה תלמוד לומר אחות נחשון? מכאן, שהנושא אשה צריך שיבדוק באחיה, תנא, רוב בנים דומים לאחי האם.

ומכאן אפשר שטען פרעה ב' טענות:

למה לא הגדת לי כי אשתך היא", שבוזה כמעט ועברתי על איסור אשת איש. ועוד, מאחר ואמרת "אחתי היא" גם זו היתה סיבה שרציתי לקחת אותה לאשה כדי שהבנים שיוולדו לי ממנה יהיו דומים לך.

מגן דוד או מגן אברהם?

"אל תירא אברם אנכי מגן לך" (בראשית טו, א)

כולנו מכירים את הסמל המפורסם בעולם הידוע בשם 'מגן דוד' - ציור בעל שש קצוות. ובאמת יש לשאול מדוע 'מגן דוד' ולא 'מגן אברהם', הלא ה' אמר לאברהם 'אנכי מגן לך'?

ב'קובץ המאסף' מובא ביאור נפלא על כך:

הנה מסופר בגמ' (סנהדרין צה, א) שישבי אחיו של גלית ביקש להרוג את דוד כנקמה על הריגת אחיו. ומעשה שטן היה והגיע דוד לארץ פלישתים, וכשראהו ישבי, כפת אותו והניחו מתחת לקורת בית הבד, וכשהוריד את הקורה נעשה לדוד נס והתרככה הארץ מתחתיו ושקע בה.

בהמשך מסופר שישבי זרק את דוד השמימה ותקע את רומחו בארץ כדי שדוד ייפול עליו, ובאותו רגע בא אבישי בן צרויה והוציא מפיו שם קדוש והעמיד את דוד תלוי בין שמים לארץ, וכך הצילו מידי ישבי.

והנה אצל אברהם אבינו מצינו שהקב"ה הגן עליו כדרך מלך שמגן על חייליו - מארבע רוחות השמים הסובבות אותם - צפון, דרום, מזרח ומערב.

אך על דוד המלך, הקב"ה הגן משש רוחות השמים; מארבע רוחותיו בכל המלחמות, ואף מלמעלה ומלמטה, מלמעלה - כאשר קורת בית הבד כמעט מחצה אותו מלמעלה, ומלמטה - כאשר כמעט נפל למטה ונדקר ברומחו של ישבי.

על כן נקראת הצורה "מגן דוד", הואיל ודוד היה מוגן משש רוחות, כפי צורת אותו ציור!

כ"ק מרן רבינו חיים פינטו הקטן זיע"א

"אני מכבס את המטפחת מקליפות, ומלכלוך העולם הזה. הלכלוך הכי גדול בעולם הזה הוא הכסף, ולכן לאחר גמר נתינת הצדקה אני מכבס את המטפחת."

והדבר ידוע ומפורסם בקרב יהודי מרוקו שרבי חיים פינטו זיע"א, היה מכבס מפעם לפעם את מטפחתו שבה הוא היה צורך את מטבעות הכסף.

ועוד באותו ענין:

לילה אחד לא היה רבי חיים זיע"א מסוגל להירדם. מיד ירד ממיטתו, ניגש אל אשתו ושאל אותה:

"גברתי! שמא שלחת ידך בממוני?"

"כן, השיבה לו הרבנית הצדקת ע"ה: נטלתי מכספך שהיה מיוחד לעניים, כדי לרכוש לנו מצרכים לכבוד השבת."

רבי חיים זיע"א, הסביר לה בלשון שאינה משתמעת לשתי פנים, כי אינו שבע רצון ממעשה זה, הוא התבטא ואמר לה: "מתוך ששלחת ידך בכסף שיחדתי לעניים, נכנס בבית ריח של לכלוך העולם הזה, ובגלל הריח הזה איני יכול לישון."

מיד נטל הצדיק את הכסף מידה, והצניע אותו לעניים.

צריכים להוסיף לו עוד שנים

את האמונה והתקווה שכל יהודי זקוק לה, היה מחדיר רבי חיים זיע"א לכל אדם ללא הבדל במוצאו; יהודים ונכרים כאחד. בספר "אנשי אמונה" (פרק י"ט) מסופר, שפעם אחת חלה רבי חיים זיע"א במחלת הטיפוס ונטה למוות. נכנסו ובאו אצלו אנשי החברא קדישא, וכשאלו הבחינו כי הוא כבר גוסס ונוטה למוות, התחילו, כפי הנהוג, באמירת פרקי תהילים ליד מיטתו.

לפתע פקח רבי חיים זיע"א את עיניו, התרומם ממיטתו ואמר לאנשי החברא קדישא:

"אתם יכולים לצאת מכאן. אני בריא. הוסיפו לי בשמים עוד עשרים ושש שנים לחיי."

לאחר שהנוכחים סביבו התעשתו מהמחזה המופלא שהתרחש לנגד עיניהם, סיפר להם הצדיק כי בשעה שהוא היה גוסס, ואנשי החברא קדישא שעמדו סביבו החלו לומר תהילים, מיד קפץ סבו רבי חיים הגדול זיע"א, ממקום ישיבתו בגן עדן, לפני בית דין של מעלה וזעק לפניהם:

"אתם צריכים להוסיף לו עוד שנים, כיון שהוא עדיין לא השלים הכל. הוא צריך לחיות עוד כדי להוסיף עוד אמונה בבורא עולם אצל היהודים."

כך זעק והמליץ יושר כ"ק רבי חיים הגדול זיע"א על נכדו, במשך זמן מה. ואכן בבית דין של מעלה קיבלו את בקשתו המנומקת, והוסיפו לרבי חיים פינטו הקטן זיע"א, עוד עשרים ושש שנים לימי חייו, בהם הוא השתדל להוסיף עוד אמונה בבורא עולם אצל אחיו ואחיותיו היהודים.

באיסוף הכספים, באשר היתה זו זכות גדולה, והוא, רבי ניסים זכה לך.

בכל יום שישי היה רבי חיים זיע"א יוצא לאסוף מצרכי מזון, ובאותו יום הוא לא היה אוסף כסף. הסיבה לכך היתה כיון שידע הצדיק שהזמן מצומצם, והעניים לא יספיקו לקנות בכסף זה מצרכים לשבת. לכן בימי שישי הוא היה נוטל אך ורק מצרכי מזון, כך שהוא יוכל לתת אותם לעניים, לכבוד שבת קודש. לעומת זאת, בשאר ימי השבוע הוא היה אוסף כסף ונותן אותו לצדקה.

דמותו וזיו פניו ההדורות של הצדיק, היתה חקוקה בלב כל יהודי ויהודי שהגיע למוגאדור:

רבי חיים פינטו זיע"א היה יושב בשערי העיר, וממתין לאורחים שהגיעו מחוץ לעיר, כדי שיזכו ויטלו חלק במצות הצדקה.

והיו גם כאלה שהם היו 'מחפשים' את רבי חיים זיע"א, או שעברו לידו בכוונה תחילה, בכדי שהוא יבקש מהם סכום לצדקה. הכל ידעו והאמינו, שאם רבי חיים פינטו זיע"א ידרוש מהם כסף לצדקה והם יתנו לו, הרי זו סגולה להצלחה ויעבור עליהם יום טוב מכל הבחינות.

עובדה ידועה ומפורסמת היתה בקרב יהודי מרוקו, כי אם רבי חיים זיע"א יברך אותם עבור מה שנתנו - אותו היום יהיה יום טוב עבורם, ובאותו שבוע הם יראו ניסים ונפלאות.

שמחה שלימה

בתקופת החגים ובפרט לפני חג הפסח, כאשר הוצאות המחיה גדולות יותר, לא היסס רבי חיים זיע"א להפעיל את כל כובד משקלו על העשירים, כדי שאלו יתרמו מהנום למען עניי העיר. רבי חיים פינטו זיע"א, היה עובר לפני הפסח מבית לבית, ומבקש מכל אחד ואחד שיפתח את לבו ואת כיסו לצדקה, כדי לשמח את משפחות העניים, האלמנות והיתומים בחג, כדי ששמחתם של ישראל תהיה שלימה ומכובדת.

כל מי שהרים את נדבת לבו, היה זוכה לברכותיו של הצדיק, שיצאו מפיו הקדוש וממעמקי לבו הטהור.

הלכלוך הגדול בעולם הזה - הוא הכסף

את הכסף שאסף מנדיבי הלב לצרכי הצדקה, היה נוהג רבי חיים זיע"א, לצרור בתוך מטפחת שהיתה מיוחדת לצורך מצוה זו.

לאחר צאת הכוכבים, טרם התיישב רבי חיים זיע"א ללמוד תורה, היה נוהג לכבס במים את המטפחת שבה היה צורך את כספי הצדקה.

כששאלו אותו תלמידיו לפשר הדבר, הסביר להם הצדיק את סוד הענין:

השבוע חל יום ההילולא של אחד מענקי הרוח, נצר לשושלת פינטו המפוארת שחיו ופעלו במרוקו, ה"ה הצדיק המלומד בניסים כ"ק מרן רבי חיים פינטו הקטן זיע"א. הצדיק רבי חיים זיע"א זכה וזיכה את הרבים ברוחניות ובגשמיות גם יחד, כאשר השיב את לבם של ישראל לאבינו שבשמים בחיי חיותו בעולם הזה ואף בהיותו בישיבה של מעלה.

בשבוע שבו אנו קוראים בתורה על פעליו המופלאים של אברהם אבינו ע"ה, עמוד החסד, נרחיב את היריעה העוסקת בדמותו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א ונתמקד בעבודת החסד של הצדיק, שלא היתה אלא כנדבך במכלול מעשיו הטובים וצדקותו המופלאה שהאיר בה ליושבי תבל.

מאות ואלפי יהודים, זכו לנגוע בכפות ידיו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. חלקם כנותני צדקה, וחלקם כמקבלי הצדקה. היה זה אחד מעמודי העולם שרבי חיים זיע"א אחז בו ברמ"ח איבריו ובשש"ה גידיו: גמילות חסדים.

רבי חיים זיע"א, היה ללא ספק "גומל חסדים טובים לעמו ישראל". כאשר הטיל את כל כובד משקלו, דאג ועשה רבות למען פרנסת וכלכלת העניים והנוקקים שבעירו. סדר יומו היה קבוע מידי יום ביומו. לאחר תפילת שחרית, היה יוצא לפקוד את קבר סבו, הצדיק המקובל רבי חיים הגדול זיע"א, בבית העלמין הישן, את שמו היה תמיד מזכיר בשעה שהיה מברך אנשים. וכך היה אומר למתברכים:

"זכות כבוד קדושת אבא זקני, תגן בעדכם".

לאחר מכן, היה יוצא לבית העלמין החדש, שם היה משתטח על קבר אביו הצדיק הקדוש רבי יהודה (הדאן) זיע"א, ומשם היה חוזר לעיר כשמגמת פניו אל החנויות, שם היה רוכש מצרכי מזון לעניי העיר.

על השמש היה פוקד הצדיק לגשת לבית אשה אלמנה פלונית, או משפחה מסוימת שנמנתה על קהילת הנצרכים בעיר. לזאת הורה להביא בשר ומוצרי מאפה, ולמשפחה זאת ציווה להביא פירות וירקות. כך חילק השמש במצוות הצדיק את כל המזון בין הנצרכים, ומנע חרפת רעב מעניי עירו.

רבי ניסים אביצורו סיפר, שרבי חיים זיע"א קרא לו מספר פעמים, וביקש שיתלווה אליו כדי לאסוף כספים מאנשי העיר, ולחלק אותם לצרכי צדקה. לא כל אחד זכה להתלוות לרבי חיים זיע"א

בית המדרש פניני דוד ירושלים

הודעה משמחת!!!

כ"כ מו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א יחדש את קבלת הקהל בפניני דוד ברח' בית וגן

כ"כ נפתח בקרוב שיעור שבועי לנשים

הוספנו שיעורים בכל שעות היום בעברית ובצרפתית ובדף היומי